

MÉREGTELENÍTŐ

2017.12.szám

Kedves Olvasó!

A múlt hónap közepén, a 70. pompás ünnepséget rendezett. ki jelen volt. Meglepetést helyszínen az összegyűlt nagyok - ragyogó szemmel boldog, boldog születésnapot" léptem. És mindenkinek Igazi meglepetés volt, is elfelejtettem – pedig gyakran lesz könnyes tem Rájuk, egyesével minden arcra, hogy jól megjegyezzem.

születésnapomon családom 4 személy kivételével mindenkészítették, elloptak engem, s a 41 személy – kicsik és gyűjtöttak rá a „Boldog köszöntőre, mikor beboldogság ült az arcán örömben még sírni a meghatottságtól a szemem. Csak néztem Rájuk, egyesével minden arcra, hogy jól megjegyezzem.

Őszintén mondom, nem gondoltam, hogy ennyit érek a családomnak. Hogy így szeretnek! Ez tág család, kis unokaöccsök és unokahúgok is mind benne voltak.

Előző napokban drága öreg barátaim az Otthonban ugyanígy megleptek. Ők is őszinte szeretettel és gyönyörű virággal kívántak számomra minden elképzelhető jót.

A következő napokban egyszer csak bekúszott a tudatomba a DM reklám szlogenje:..."*mert megérdemlem!..*"

És rádöbentem, mennyivel többet mond az, hogy „*mert szeretnek!*” Mert ha megérdemelném, talán már el is várnám. De ha tudom, hogy igazi szeretetből kapom – hát az annyival többet ér!

S akkor itt is vagyunk a Karácsony küszöbénél. Megérdemeltük?

Az emberi gőg, a szembefordulás az isteni kegyelemmel, a nagyképűségünk minden, csak nem érdemdús cselekedet. És mégis eljött közénk az Istengyermek, hogy azt mondja: *Eljöttem, mert nagyon szeretlek!!!*

Hála Neked, Urunk, hogy így tanítasz minket is szeretni. Hála Neked, hogy mindent – az életedet is – odaadtad, hogy megmutasd ezt az irántunk való végtelen szeretetet! Így tesszük most Eléd az eltelt esztendő minden szeretetből fakadó cselekedetét, építsd ebből is a Te Országod!

/főszerkesztő/

Ádventi levél

A gonosz szeretne lelkünkbe furakodni és elvenni tőlünk a reményt. Szeretné elhíttetni velünk, hogy nincs jövő, hogy létünk elérte a korlátokat, a plafont, és most már innen a civilizációnk hullámcsúcsáról csak a mélybe zuhanhatunk. Hihetetlen komor színekkel, sok logikával dolgozik: Ember, az ami rád vár, csak vergődés és szenvedés! Látod a lepusztult, szeméthegeyektől árnyékos kiháló világban mindent elrontottál, nincs tovább. Nemcsak mint ember, hanem mint nemzet is, és mint az emberiség is, végnapjaidat éled, éld ki hát magadat részeg tivornyádban.

Félőrült, egymás torkának eső politikusok, diktátorok, beteges zombivadászok között, a puszta létükért küzdő, porba süllyedt, rongyokba burkolt párok kóvályognak egyre gyakrabban a filmekben, a könyvekben, a holnaptól féltő megriadt emberek tudatában, és lassan már az utcáinkon is.

Ez várna ránk? Valóban feléltük volna a mát és a holnapot? Teremtő, gondviselő Istenünk jóságosan feltarisznyált, és mi léha gyermekei, mindent eltékozolva, már a tarisznya alján kotorászunk? Vajon a globális felmelegedés, az altalaji kincsek elpazarlása, a tornyosuló szeméthegek világából nincs kiút? A szabad akarattal megajándékozott emberiség égbetörő repülése, minden hősie erőfeszítése, évezredes vágya a jobb és a szebb után, lihegő állati ösztöneink kiélésében, egy lerobbant lebuiban fog véget érni? Vajon tényleg, a lét vergődő szenvedéséből az egyetlen megváltás, a világ teátrális pusztulása, egy hatalmas tűz, mely tőlünk, emberektől fertőtleníti meg ezt a földet?

Adventben élünk! Az élet egy nagy csoda! Én hiszem Anyámmal, az Egyházzal, hogy van jövő. Nem magamban és nem is a bűnre hajló emberben bízok, hanem a gondviselő Istenben, Jézus Krisztusban, ki azt mondta: Atyám mindmáig munkálkodik és én is munkálkodom. Én ebben az értünk munkálkodó Istenben bízom! Hiszek a mennyei Atyában, ki a teremtés hajnalán azt mondta, hogy legyen és lett! Hiszek a Fiúban, aki Karácsony éjszakáján képes volt magára venni az emberi lét minden terhét, gondját és rámosolyogni édesanyjára, nevelő apjára, az egyszerű pásztorokra. Hiszek a Lélekben, ki marék porból született létünket megszenteli és vezeti. Hiszem, hogy a Szentháromság által megálmódott világunk minden bűnünk ellenére, az egymást váltogató adventek sóvárgó imájában előre halad, kibontakozik. Hiszem, hogy nem reménytelen a mai reggeli korán kelésem, a rorátéra hívó templomharang szavával feleselő kisgépem billentyűzetének kopogása. Tudom, hogy szerető Istenünk karjai roskadásig tele vannak ajándékokkal, melyet nekünk szán, és melyeket mi megálmódni sem tudunk, de alázatosan térdre rogyva kérhetünk. Igen, kérhetünk és elfogadhatjuk, mert Istennek gyermekei vagyunk! Advent van, és én gyengeségeim, bűneim tudatában, nem magamban bízva, nem is a tudósokkal perelve, hanem Krisztusom akaratát alázattal teljesítve mondom, mormolom az imát, és benne az örök ígéket: Miatyánk! .Jöjjön el a Te országod! Adveniat regnum tuum!

2009. Ádventjén szeretettel: Csaba testvér

Berényi Mihály: Ének a betlehemi csillagról

Csodás csillag kelt fel az égen
áldott sugara szívedig ér
Tündöklök, ragyog, le sosem
nyugszik
Lehet bár nappal vagy Hold-teli éj
Virraszt, míg eljön a mennyei Kisded
Angyalok szállnak az íve nyomán
Pásztorok jönnek a fényre sietve
S új idő indul a nap hajnalán...
Istálló csendjében szalma zizeg
Fázik a Gyermekek, kis lába hideg

Keblére öleli gyorsan a Szűz
A csillag megáll és sugara tűz...
Testnek és léleknek meleget ad
Józsefnek ajkán is hála fakad
Angyali ének épp ide hallszik
S a csepp Király szépen elalszik...
Akár elhiszed s akarod is
Akár nevedet s tagadod is
E Csillag veled jár, benned is él
Örök hazáig fénye kísér...

Szent-Gály Kata: Karácsony hetében

Őrizz meg gyerekeknek engem,
hogy hinni tudjam a csodát:
Istennek valljam Mária
bepólyált kisfiát.

Őrizz meg gyerekeknek engem,
hogy elfogadjam: így szeret,
s mert Isten, Isten-módra tesz
érthetlenségeket.

Móra László: Karácsony édes ünnepén

Legyen ma templom minden ember
szíve,
Melyben a lélek szárnyat bontogat!
Karácsony édes ünnepén
Legyen imádság minden gondolat.

Legyen ma templom minden ember
szíve,
S legyen a templom tiszta, szent fehér.
Karácsony édes ünnepén
Istennek tetsző legyen a kenyér.

Szálljon szívünkbe áldott akarat,
Ez kösse egybe mind a kezeket.
Karácsony édes ünnepén
Te légy vendégünk: Jóság, Szeretet!

Akinek könnyet osztogat az Élet
És kín a napja, kín az éjjele,
Karácsony édes ünnepén
Ne fuss előle! Óh, beszélj vele!

Testét takard be s enyhítsd sok
sebét!
Óh lásd meg, tudd meg: testvér ő
veled.
Karácsony édes ünnepén
A szíved szépül, őt ha öleled.

Az emberszívek örökélő őre
Tegye ma össze mind a kezeket!
Karácsony édes ünnepén
Maradj vendégünk: Jóság, Szeretet!

AMIKOR ELCSÜGGEDÜNK KICSINYSÉGÜNK MIATT, akkor érdemes olyan nagyok véleményét megismerni, akik tárgyilagosan szóltak rólunk, magyarokról. Sok ilyen véleményt találtunk, ebből néhányat közreadunk. Sajnos, mindezeknek az igazsága már megkérdőjelezhető, mert egyre csökken a kultúra színvonala és silányul a nemzeti éntudat. Tegyük ellene a magunk szintjén!!!

TH. ROOSEVELT (1858-1919), az Egyesült Államok elnöke, 1910-ben Magyarországon mondta:

„Az egész civilizált világ adója Magyarországnak az ő múltjáért. Amidőn Amerika még Európa méhében leledzett, Magyarország gátolta meg a barbárok terjeszkedését, Magyarország őrizte a civilizált világ biztonságát. Nincs fényesebb történelem, mint a magyar nemzeté.”

MARZIO GALEOTTO (1427-1497) és ANTONIO BONFINI (1425-1502) olasz humanisták:

„Európa népei mind irigylik a magyaroktól a Kárpát-medence területét, az itt lévő gazdagságot, ezért gyűlölet veszi őket körbe. Magyarországon a leggazdagabb a föld, bő a hal-áldás, nagy mennyiségű a kenyérgabona, a bor pedig kiváló.”

A NÉMET-RÓMAI CSÁSZÁR KANCELLÁRJA írja 1444-ben:

„Nagy hatalma van Magyarországnak, és nagy az ereje, de ahhoz, hogy a törököt Európából kiűzhessék, sokkal nagyobbra lenne szükség.”

CHARLES-LOUIS MONTESQIEU (1689-1755), francia filozófus:

„A magyar híres szabadságszeretetről, nemes és nagylelkű jelleméről, hősi bátorságáról. Vendégszeretetének legendás híre van.”

GRIM JAKOB (1785-1863) az első német tudományos nyelvten megalkotója:
„A magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet.”

Sir BOWRING JOHN (1792-1872)

„A magyar nyelv messze magasan áll, magában. Egészen sajátos módon fejlődött, és szerkezetének kialakulása olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb európai nyelv még nem is létezett. Önmagában, következetesen és szilárdan fejlődött nyelv, amelyben logika van, sőt matézis, erő, a hangzatok minden hajlékonyságával és alakíthatóságával. E nyelv a nemzeti önállóság, a szellemi függetlenség legrégebb és legfényesebb emléke... A magyar nyelv eredetisége még ennél is csodálatosabb tünemény! Aki megfejti, isteni titkot boncolgat, annak is az első tételét...”

VICTOR HUGO (1802-1885) francia költő, író:

„Magyarország a hősök nemzete, Németország az erényt, Franciaország a szabadságot, Olaszország a dicsőséget képviseli a nemzetek sorában. Magyarország a hősiesség megtestesülése... Magyarország nem halt meg és nem halhat meg. Ez a kiváló nemzet majd kitör sírjából ahová az önkény fektette.”

N. ERBERSBERG (1840):

„Olyan a magyar nyelv szerkezete, mintha nyelvészek gyülekezete alkotta volna, hogy meglegyen benne minden szabályosság, tömörség, összhang és világosság, és emellett szorgosan került minden közönségest, kiejtésbeli nehézséget és szabálytalanságot.”

FRANCESCO FORGIONE (1887-1968) olasz kapucinus szerzetes (pappá szentelése után ismert neve: Padre Pio)

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagy-hatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”

GEORGE BERNARD SHAW (1856-1950) angol író:

„Őszintén mondom, az anyanyelvemen nagyon sokszor képtelen vagyok érzéseimet és gondolataimat teljes pontossággal visszaadni. A mi nyelvünk gazdag, nagy és praktikus, de viszonylag fiatal... Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna.”

ALBERT CAMUS (1913-1960) francia Nobel díjas író – Párizs, 1957 október:

„A magyar vér oly nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvnunk kell minden cseppjét... A szabadság mai évfordulóján szívemből kívánom, hogy a magyar nép néma ellenállása megmaradjon, erősödjön és a mindenünnen támadó kiáltásaink visszhangjával elérje a nemzetközi közvélemény egyhangú bojkottját az elnyomókkal szemben... A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia – s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben.”

ISMAIL GALAAL (1914-1980) szomál költő:

„Kelet-Afrika pusztáin tevekaravánok tábortüzeinél a magyar szabadságharcról énekelnek olyan törzsek is, melyek Európáról sem igen hallottak.”

HELMUT KOHL német konzervatív politikus, kancellár 1982-1998-ig:

„A legnagyobb csapást a nemzetközi kommunizmusra a magyarok mérték és a berlini falból az első követ a magyar hősiesség ütötte ki.”

„Hungary was where the first stone was removed from the Berlin Wall.”

KRANTZ S. GROVER (1931-2002) amerikai antropológus:

„A magyarországi magyar nyelv ősisége ugyanilyen meglepő lehet... átmeneti kőkori nyelvnek tartom, mely megelőzi az újkőkor kezdetét... a magyar az összes helyben maradó európai nyelvek közül gyakorlatilag a legrégebb...”

”

ARNALDO DANTE MARIANACCI, az Olasz Kultúrintézet igazgatója (2006):

„...a magyar nyelv nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem üzletel, nem ad nem vesz el senkitől. Míg más országokban a nép formálja a nyelvet, addig itt a nyelv formálja a magyarokat. Azt hiszem, hogy a magyar nyelv a világörökség része is lehetne, mert tiszta nyelv. Semmilyen más nyelvnek nem sikerült tulajdonképpen behatolni és idegen kifejezéseket ráerőltetni...”

TANPAI RINPOCE a nepáli Fehér Király kolostor vezető lámája 2007-ben:

„Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre, magyarságukra. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújítása az Önök országából fog elindulni.”

JOACHIM MEISNER (1933-) bíboros, 2009. augusztus 20-án:

„Európának szüksége van Magyarországra, arra a szenvedésben, háborúban és szükségben megerősödött népre, amely soha nem hagyta magát legyőzni.”

BILL JAMIESON (1945-) – Skóciában, 2012. január 15-én:

„...Nyugati nemzet régóta nem hozott létre ilyen feddhetetlen kulturális és szellemi tartalmú és lenyűgöző morális értékű dokumentumot. A 21. század erkölcsi sivatagában megdöbbentő lehet szembesülni a hagyományos értékek, hazafias hozzáállás és az igazi szabadság tiszteletének ilyen drágakövével. Nem csoda, hogy Brüsszel és Washington erőszakkal vissza akarják vonatni: olvassanak egy kis magyar történelmet, mielőtt ilyen hiábavaló próbálkozásba fognának.”

Radnóti Miklós: Téli vasárnap

Arany késként villan a napnak fénye a fák közt
és füstölve siklik az úton a friss nyomokon
s távol nagyokat hasogat a kemény levegőből,
síkos arany domb őrzi ott örömét!

Ó, most síkos a lomha gond is, füttyentve kicsúszik
melegéből és csönd s a havon vékony repedés
jelzi tünése nyomát, míg nyugodt dobogással
takarítgat utána a szív.

Nézd! asszonyod arany kontya s két síje
külön megcsillan a lejtőn s eltűnik lobogón;
lenn hó pora bujtatja s egy enyhe kanyar.

Ó, fend hóhoz a léced! csisszen az s kinyitja előtted
az erdőt és mögötted újra kezefog a szél
s az utat szegő fák sora tanakodva nézi tünésed!

(este)

Jó fáradtság pirul és szerelem az asszonyok arcán
s a ház falánál odakinn, csöpögőn sorakoznak
a ködben a lécek. Ezüst esti világ ez! fölötte
az égen sötét koszorúba gyűlik a holnapi hó

Galambosi László: Förfegtegben

Gyilkos a szél. A hó fejemre fagy.
Hallok csörögni deres láncokat.
Távol zúdulnak ezüst lovasok,
szárnyuktól zengnek ajtók, ablakok.
Töprengés gyötör, magányom riaszt;

a nyugtalanság nem érlel vigaszt.
Valahol a téli förfegtegben,
ragyogásod kellene követnem.
Csillagváró tájakon haladva,
kapaszodom mindig magasabbra.

Szabó Barna: Hull a hó

Hull a hó, szakad a
tetőkre, vállamra,
süppedő szívemre,
szótalan szavamra.

Honnan a mennynek e
régóta holtnak hitt
millió szárnyaló
hótiszta angyala?

Sebesen suhanó
szárnyakat hallani!
Örölni nem győzik
a pokol malmai -

Ezer ha hóvá hull,
ezeregy megmarad
szívem és szavamat
emelő angyalnak.

VICCEK MAGYARUL

Csak magyaroknak! Más nyelvre lefordíthatatlan. Aki nem érti, annak "a magyarja már kissé megkopott".

Mi a szabadesés?

Ahogy esik, úgy puffan.

Kik laknak az üveg alján?

Buborék.

Hogyan segít a jó férj a házimunkában?

Felemeli a lábát, hogy az asszony alatta is ki tudjon porszívózni.

Ki követi el a legtöbb összeadási hibát?

Az anyakönyvvezető.

Hogyan kerülhető el a másnaposság?

Részegnek kell maradni.

Meddig beszélgetnek a süketnémák ?

Lámpaoltásig.

Mit lehet enni az üzemi konyhán ?

Üzemi koszt.

Mit mond a kannibál leánykéréskor ?

Légy az eleségem !

Mit eszik a vegetáriánus kannibál ?

Zöldségest.

Miben hasonlít egymásra a könnyűbúvár és a lapos elem?

Ha a sarkait összekötik, mindkettő hamar lemerül.

Miért megy a párna orvoshoz?

Mert huzatot kapott.

Miért élnek tovább a nők?

Mert nincs feleségük. (bár ma már lehet!)

Mi az: drót végén van és fekete?

Kezdő villanyszerelő.

Mi van a villanyszerelő sírjára írva?

Jó vezető volt.

Hogyan lehet víz segítségével fényt előállítani?
Le kell mosni az ablakot.

Hogyan készül a gyerek?
Leül az asztalhoz, és megírja a leckéjét.

Halott ember fekszik a sivatagban, mellette a zsákja. Ha a zsákot előbb kinyitotta volna, még ma is élhetne. Mi van a zsákban?
Ejtőernyő.

Mit mond a kéményseprő a tükör előtt?
A koromhoz képest jól nézek ki.

Mit mond a nyuszi, amikor megtámadja a hóembert?
Ide a répát, vagy hozom a radiátort!

Ki jött rá először, hogy asszony kell a házhoz?
Kőműves Kelemen.

Miért nincs a halnak haja?
Úgysem száradna meg soha.

Mi a különbség a véletlen és az üvegtál között?
A véletlen lehet fatális.

Mi a különbség a kutya és a disznó között?
Kutyából nem lesz szalonna.

Mit tettek az ősmagyarok a nyereg alá?
A lovat.

Miért szopik csukott szemmel a kismalac?
Hogy ne lássa, milyen disznó az anyja.

Miért kering a sas a hegy felett?
Mert alatta nem tud.

Hogy hívják a láb nélküli lovat?
Hasonló.

Van egy lovunk és egy tehenünk. Hogyan lehet megállapítani, melyik a ló?
Egymás mellé kell őket állítani, és amelyik a ló mellett áll, az a tehen.

Mi van a halleány ajtajára írva?
Gyere be halkan!

Böjte Csaba Egyiptomban járt

Ülök a repülön, alattam már feltűnik Afrika földje, Kairó,
A rendezett osztrák táj után már itt a magasból is látszik, hogy egy más világ felé közeledünk! Soha nem vágytam Egyiptomba, de most, hogy a világ megbolydult és oly sok menekült érkezik Afrikából, nagy-nagy alázattal én is útra keltem, mert úgy érzem, hogy el kell indulni, meg kell ismerni azt a világot, amelyben élek én, és amelyben a gyermekeink is élni fognak!

Útra keltem, mert egyfelől oly sok felületes, előítéletekre alapozó véleményt hallok nap mint nap, ezért próbálok valós forrásokból ismereteket meríteni! Másfelől úgy gondolom, hogy súlyos gondok, problémák vannak, és emberi számítások szerint a jövő még nagyon sok kihívás elé fog állítani bennünket, melyeket nem lehet elkerülni, szőnyeg alá seperni!

Mi, felnőttek gyermekeinknek oly sokszor mondogatjuk, hogy nem nyafogni kell a feladat mellett, hanem neki kell állni és meg kell azt oldani, mert egészen biztos, hogy Isten olyan problémát nem zúdít a nyakunkba, melyekre nincs jó megoldás!

Nem tudom az utat, nem látom az irányt, csak azt tudom biztosan, hogy ha összekulcsolom imára a kezem, ugyanaz az Isten hallgat rám figyelmesen, mind aki meghallgatja az imádkozó muszlim testvéreimet is! Ezért itt, Egyiptomban, a kopt keresztények között is, de a muszlim testvéreim között is nagyon sokat szeretnék imádkozni!

Alázattal, Istenre figyelő lélekkel: Csaba testvér

2017.11.26-án

Berényi Mihály: Az első

Karácsonykor emlékszünk rád, István.
Legelső a nagyon hosszú listán.
Jézus után elsőként öltek meg,
vértanu vagy: halálra köveztek.

Mert úgy éltél, ahogy Jézus kérte,
gyilkos közápportól rogytál térdre,
utánad százak vagy inkább ezrek,
kínhalált halt szentek következtek.

Ártatlanok a legjobbak közül.,
vértanuk ők: mindegyik üdvözülni.
Hitünk hősei, a példaképek,
az eszméért meghalni is készek.

Ma is vannak vértanúk, szent holtak,
kétezer év után, s lesznek holnap.
Ember embert ölni mindig képes:
vértanúink sora nem lesz véges.

Reichert János: Contra sextum

O tempora, mores! – idehallik Cicero sóhaja idestova kétezer év távolából. Mindig divat volt panaszkodni a jelenkor romló erkölcsére, általában egybekötve a régi szép idők emlegetésével.

Moralizálni azért veszélyes, mert könnyen fullad terméketlen vitába. Filozofálás helyett maradjunk zseniális Czuczor-Fogarasi szótárunknál, melyből a következő három azonos gyökerű szavunk meghatározása érdemli meg figyelmünket: erő az, ami hatást szül, az erkölcs az erő megnyilatkozása, cselekvésmód, melyet rendszerint követünk, az erény pedig az erkölcsi törvényeket beteljesítő erő. A lényeg világos, bármelyikét használjuk a rokon kifejezéseknek: az emberi szándékokat, a cselekvések célját kell figyelni. Tehát az erény dinamikus; egyébként az egyház is úgy definiálja, hogy készség jól tenni.

Erkölcsei parancsoknak nevezzük azokat a megnyilatkozásokat, melyek cselekedetek megtételére szólítana, vagy más cselekedetektől eltiltanak.

A legrégebbi ma is közismert erkölcsi parancssor Mózes két kőtáblája, mely már megjelenésével is azt üzeni: örök. Emberek születnek, halnak, nemzedékek jönnek, mennek, de azokat a kötelességeket és tilalmakat nem vehetik semmibe.

Másfelől naponta szembesülhetünk azzal a nézettel, hogy az erkölcs koronként változik, ez vagy az a cselekedet régen bűn volt, ma már nem az. Ha alaposabban megvizsgáljuk ezt a nézetet, kiderül, hirdetői egyáltalán nem gondolják, hogy az összes régi erkölcsi parancs elavult, csupán néhányat szeretnének törölni arról a két kőtábláról. Érdekes módon a legtöbbször a történelemben a hatodik parancsot ítélték túlhaladottnak. A hatodik parancs elleni vétkezés kedves időtöltése minden nemzedékben sokaknak. A többi parancs érdekes módon nem váltott ki akkora vitákat egyetlen korban sem, mint épp a hatodik.

Ha valaki ma azzal állna elő, hogy szüleinket nem kell tisztelnünk, netán nyugodtan öldössük vagy lopjuk meg szomszédainkat, ha jónak látjuk, továbbá hazudozzunk kedvünkre, főként bíróságon – minimum sült bolondnak néznék, sőt, bizonyára rács mögött találná magát hamarosan.

Ezzel szemben aki a házasság védelmében szót emel, maradinak minősül. Aki szerint férj és feleség (ahogy Jézus mondta: egy test), tehát szétválaszthatatlan, gyorsan magára marad a véleményével. Az ilyen dumát nehezen tűrik manapság. Pedig a törvény: szövet, melynek nem lehet szálait játékból kihúzogatni.

Ha belefér a válás, akkor miért ne férne bele a homoszexuális házasság? Ha a homoszexuális házasság is a szabadság megnyilvánulása, akkor igazán szűkmarkú az, aki megvonná ezt a jogot az „egymást szerető” édes hármaktól. És ha valaki a birkájáért van oda?

Megértő fogadtatásban részesül, aki „most éppen nem tudja” megszülni a magzatát, meg aki sajnos nem ér rá gondoskodni idős szüleiről.

A szövet szétfoszlik. Mert ha az erkölcsi törvények időtlenek is, a szokás, a közfelfogás bizony változékony.

A történelem tanúsága szerint három nemzedék kell egy szokás átalakulásához. Ami a szülők korában még botrányos normaszegésnek minősült, a gyermekek már elfogadják, az unokák szemében pedig norma.

Nem az égből pottyant az a két kőtábla. Hosszú évszázadok, nemzedékek keserves tapasztalata összegződik a tíz élettanácsban. Lehet mellőzni a szülő tiszteletét, az élet, a magántulajdon és a házasság tiszteletét- de tudni kell, hogy a következmények mindig ugyanazok. **Az erkölcsüket vesztett népek elsüllyedtek a történelem viharos tengerén.**

Az ember egyszerre természeti és társadalmi lény. Aki semmibe veszi a természet törvényét – például fittyet hány a tömegvonzásra, - megnézheti magát.

Aki semmibe veszi a társadalmi törvényeket, szétveri azt az emberi közösséget, melybe tartozik. Mivel ezt a többség nehezen látta át, isteni erővel parancsoltak rá. Aki pedig Istent kirakja a rendszerből, az nem tesz mást, mint fölszabadítja a szerény szellemi képességű egyéneken lakó fékezhetetlen önzést, és ezzel ajtót nyit a romlásnak.

A modern társadalomtudomány rég bebizonyította, hogy minél kevesebb a szexuális tilalom, annál fejletlenebb az adott etnikum kultúrája. Magas kultúrát csak mederbe terelt szexualitású etnikumok képesek létrehozni, működtetni. A nagy paráznak Babilontól Szodomán át Rómáig ugyanarra jutottak. Miért volna holnap másként? (Magyar Nemzet 2017. szept. 29)

Szent-Gály Kata: A kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
Mert beléd hullott az Isten vetése,
És azt kitépni nem lehet,
Vagy nem mered,
Mert érezed, hogy éned jobbik része.

Azt megteheted, hogy soha se
kapálsz,
Hogy letaposod a kihajtó ágat,
Hogy nem öntözöd,
- de Harmat is van,
és néha, akaratlan
meglep.

És valahogy elindul benned
Egy gondolat, egy szó, egy
mevlátás, egy semmi –
S amit már kezdted elfeledni,
Vagy letagadni, duzzad, újra él.

A gyökér,
A mag,
Beléd szövődik és szállá fakad,
És vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
Az átlagosból
- komolyan venni azt amit hiszel.

Tulajdonképpen miért nem kezded
el?

Wass Albert: Az elfeledett Karácsony szellemében

Ideje, hogy emlékezzünk: Karácsony nem Santa Claus, nem színes papírba csomagolt ajándék, cicomás bolti kirakat, arany, ezüst és gyémánt csillogását utánzó olcsó festék és üveg.

Karácsony még csak nem is a karácsonyfa, a maga plastik-fenyőivel, sziporkázó villanygyertyáival, aranyzsinóron függő angyalaival. Mindez a valóságban nem egyéb, mint egy emlékezés, amit aprópénzre váltott föl idő során az emberiség kalmárszellemének mindenben hasznot kereső praktikuma.

Karácsony az Úr Jézus születésének napja. Egy új világnézet, egy új filozófia elindulásának napja, mely a múlt tanaival szemben meghirdette a szeretetet, mint gyógyító, jóvá tevő, sikerre vezető és boldogságot biztosító isteni erőt.

Szinte kétezer esztendő eltelt azóta, de az emberiség állásfoglalása a szeretet tanával szemben vajmi keveset változott. Templomok épültek ugyan a szeretet vallásának tiszteletére, s a civilizált világ urai illedelemből el-eljárnak ezekbe a templomokba. De tetteik fölött továbbra is a gyűlölet uralkodik, akárcsak a kőkorszak idején. Gyűlölet irányítja országok és nemzetek politikáját. Gyűlölet melléktermékei: félelem, irigység, bizalmatlanság, elfogultság, káröröm, önzés, gonoszság kötözik gúzsba az emberiség lelkét, bénítják tehetetlenné a jó szándékok csíráját, s kényszerítik rabszolgaságba az emberek millióit.

Addig nem lesz béke ezen a földön, amíg a szeretet uralma el nem érkezik. Addig nem lesz igazság, boldogság, megelegedés ezen a földön, amíg az emberi cselekvés legfőbb mozgatóereje nem a szeretet. Mert a szeretet az egyetlen pozitív energiaforrás ezen a világon, mely jóvá tudja változtatni a rosszat, igazsággá az igazságtalanságot, békeképpé a háborúságot és szabadsággá a rabságot. S a Karácsony célja az, hogy erre emlékeztessen.

Mi, egyébként, a magunk kis erejéből nem sokat tehetünk a világ megváltoztatására, ez igaz. De meggyújthatunk egy kicsi gyertyalángocskát, a magunk emberségének lángját a gyűlöletnek, elfogultságnak, irigységnek, közömbösségnek ebben a szénfekete éjszakájában. Kicsike tért világít meg csupán egyetlen pislogó lángocska ebben a szörnyűségesen nagy sötétségben. De ITT egy fénypont, és amott egy fénypont, s oda túl egy harmadik, meg egy negyedik; mégiscsak jelt ad arról, hogy emberek vagyunk, hogy a sötétség mélyén emberek is élnek, s hogy nincs veszve még minden. Hogy rajtunk embereken múlik csupán: meggyújtjuk-e valamennyien a lelkünkben várakozó szeretet lángját, vagy nem. Hogy a sötétség, amely körülvesz, az embertelen hideg, mely lefagyasztja gyermekeink arcáról a mosolyt, nem emberfeletti titokzatos hatalom reánk erőszakolt büntetése, hanem mindössze az emberi lélek fényének hiánya. A Te hiányosságod, az én hiányosságom, valamennyiünk hiányossága...

Ennek a karácsonynak az igazi, az elfeledett Karácsonynak a szellemében mi meg kívánunk gyújtani ma egy kicsike olajmécsest a magunk különösen sötét és különösen hideg magyar éjszakájában. (...)

Most pedig imádkozzunk! Miatyánk, ki vagy a mennyekben... emberfeletti roppant magasságban... szenteltessék meg a Te neved ebben az elvadult világban! Jöjjön el a Te országod újra magyarok földjére, s legyen meg a Te akaratod, mint a mennyekben - úgy odahaza is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk, Uram, de ne feledkezz meg éhező véreinkről sem Erdély meggyötört földjén! Bocsásd meg a mi vétkeinket, megszenvedtünk értök. De míg népünket kínozzák odahaza, ne kívánd Uram, hogy megbocsássunk a kínzóiknak! Idegen ország jólétében ne vígy bennünket a kísértésbe... se minket, se a gyermekeinket, se az unokáinkat, hogy magyar voltunkról megfeledkezve hűtlenek legyünk a szenvedőkhöz... De szabadíts meg Uram, a gonosztól! Hogy Tiéd lehessen újra magyarok földjén az ország, a hatalom, meg a dicsőség, örökkön-örökké... de ha lehet még holnap, mert gyöngül már bennünk a honvágyba belefáradt élet, s ha nem igyekszel, Uram, maholnap idegen földbe temetik csontjainkat, s bús lelkünknek nehezebb lesz majd meglelni a szörnyű távolságon át a régi otthon helyét, ahová emlékeink sokasága már régen hazavár... Ámen.

Föl-föltekintünk a magasságos égre,
Mennyekből az angyal hadd jöjjön el végre!
Árva magyaroknak vigasztalására,
Árva magyar hazánk boldogulására!

Szemlér Ferenc: Karácsonyra

Foszlik a fény, fogy a hő,
közeledik az idő,
meg kell már születned!
Gyúlnak is a pásztorok,
igazodik száz torok
édes énekednek.

Nem tudjuk, hogy merre fog
jót jelentő csillagod
rőt egünkre kelni.
De a jászol barma vár
s három keleti király
készül útrakelni.

Az alázott s a szegény
sorsa sűrű éjjelén
jöttöd után reszket.
Nem lehet, hogy annyi
test
s lélek vágyát félreveds
és hogy ne szüless
meg!

Vérben, vasban nevedet
rebegik a nemzetek,
suttogják a népek.
Vedd le róluk a sötét
égető vasvesszejét,
ahogy megígérted!

Kezük még tán
fegyveres,
de a szemük jelt keres,
jelt, ami segítsen.
Ó, ne hadd csalódniook,
szállj közéjük szép titok,
gyermekarcú Isten!

S mentsd meg, akit
szeretünk,
gyermekünk és
kedvesünk,
barátunk és vérünk
– S ha majd Krisztus
született
áldd meg ősi szeretet,
minden ellenségünk!

Optimizmus? Vagy Hit? Vagy Okosság?

Nagyon sokszor kerülök olyan párbeszédbe, amikor a pozitív és a negatív gondolkodásról esik szó. És a következő mondat is gyakran hangzik el. Miért legyek optimista, ha ilyen rossz dolgok történnek velem?

Ezzel csupán egy baj van. Aki ezt a kérdést felteszi, már a szó jelentését sem érti. A pozitív gondolkodás, az optimizmus: AKCIÓ és NEM REAKCIÓ.

Vagyis nem az a pozitív gondolkodás, hogy ha minden rendben van, akkor jól érezzük magunkat, hanem az a gondolkodásmód, *amivel irányítjuk a dolgainkat*. Örülünk a jónak, igyekszünk tenni a rossz ellen, és ha nem sikerül, elfogadjuk azt, bízván, hogy legközelebb majd jobban alakul.

Tulajdonképpen a pozitív gondolkodást nem is nagyon lehet tetten érni, ha minden jól megy. Akkor derül ki a valóság, ha jönnek a gondok. Vajon akkor is jól fogunk reagálni, ha már nem rózsás a helyzet?

Év végi önvizsgálatot tartva rájöttem, bizony, én is sokszor hagytam az utóbbi hónapokban, hogy a vészjósló, félelmet keltő jövőlátás eluralkodjon rajtam. Mert azt sem akartam, hogy a homokba dugott fejekhez hasonlóan éljem világomat. Hisz tudom, látom, nagyon rossz irányban halad körülöttünk az élet. De miért ne lehetne ebből is kikerülni, mint olyan sok egyéb vészhelyzetből? Ha pedig nem lehet, miért nem bízom abban, hogy környezetemben, a magam kis hatósugarában akkor is tehetem a Jót? Hisz éppen ettől lehet kibírni. a Rosszat.

Fiatal koromban egyszer súlyos beteget látogattunk meg barátnőmmel. A beteg reményvesztett volt, feküdt az ágyba süppedve, szóval. Kérdésekre is alig-alig válaszolt.

Mi súgta akkor, nem tudom, de felajánlottam, hogy kivisszük a fürdőszobába, megmossuk a fejét, szépen rendbe tesszük, milyen jó lesz! Elfogadta. Megfüröszöttük, haját szépen elrendeztük, tiszta ruhát, ágyneműt kapott. Egy óra munka volt kettőnknek. Közben kedveskedtünk, biztatgattuk.

Nem ugyanaz az ember volt, mire eljöttünk tőle. Akkor megjegyeztem: úgy nehéz kibírni a szenvedést, ha nem teszek semmit ellene.

Hát így gondolom: a jövő évet, mindazt, ami vár ránk: jót cselekedve, köröttünk reményt adva, bizalommal könnyebb lesz tán megélni, mint depressziósan, tétlenül.

Ezt tanácsolom Neked is Olvasó. Légy optimista, vagyis bízz abban, hogy mindig lesz választási lehetőséged és cselekvési szabadságod! És főként Abban, aki utadra bocsájtott egykoron!

INDULJUNK HÁT!! (P.M.)

BOLDOG ÚJESZTENDŐT!!!

Az esztendő fordulóján

Az esztendő fordulóján
Összegyűltünk mind ez órán,
Oltárodnál leborulunk hál'adásra,
Mindentudó színed előtt számadásra.

A múltó év minden napja
Kegyelmedet megmutatja.
Testi-lelki bajainkban gyógyítottál,
Haláltestvér karjaitól megtartottál.

A mezőket te ruházod,
Ég madarát te táplálod;
Nem engedted elpusztulni árván minket,
És megadtad mindennapi kenyerünket.

Könnyeinket száríttgattad,
Homlokunkat simogattad,
Ha tévedtünk, a jó útra rátereltél,
Ha elestünk, irgalmasan fölemeltél.

Hálásan hát megfogadjuk,
Törvényedet el nem hagyjuk,
Új esztendő minden napján légy mellettünk,
Hogy a bűnnek szeplője se érje lelkünk.

S ha majd eljön a végóra,
Ajkunk nyílik búcsúszóra,
Hozzád vigye lelkünket az őrzőangyal,
Hol nincsen nap, nincsen éj, csak örök hajnal.

SZILVESZTERKOR SE FELEDKEZZ MEG MAGADRÓL!

A házaspár jelmezbálba készülődik, de a feleségnek megfájdul a feje. Az asszony lefekszik, a férje pedig elindul egyedül a buliba. Egy óra múlva a nő felébred, a fejfájásnak híre-hamva sincsen. Gondolja, a férje után megy és megnézi, mit csinál nélküle. A buliban aztán látja, hogy a férj csinosabbnál csinosabb nővel táncol, simogatja őket, néha egy puszi is elcsattan, szóval, jól érzi magát. A feleség elhatározza, hogy próbára teszi a férjét. Mivel a férfi nem számít rá, hogy ő is itt van, meg a jelmezt sem ismeri fel, hát odamegy hozzá, táncolni kezd vele. A férfi érezhetően izgalomba jön, bizony, igencsak megfeledkezik magáról. Asszonya így inkognitóban belemegy a játékba. Ezután a feleség hazamegy, visszafekszik az ágyába és várja a férjét. Ahogy a férfi hazaér, a felesége egyből nekiesik: - Na, milyen volt a buli?

- Á, ne is kérdezd! Egyedül nem sok értelme volt elmennem. Ezért aztán a haverokkal félrevonultunk és kártyáztunk egész éjszaka. De biztos jó buli volt, mert a fickó, akinek kölcsönadtam a jelmezem, nagyon jókedvűnek látszott!

Ajaj-jaj!

Szilveszter éjszakáján egy savanyú arcú, rosszkedvű fickó ögyeleg egyedül az utcán. Egyszer csak megakad a szeme egy falfirkán, mely így szól:

- Ki nem szereti a bort, a dalt, a nőt, nem érdemel Boldog Új Esztendőt!

A pasas fanyar ábrázattal olvassa a rigmust, majd elővesz egy krétát, és a következőket írja alá: - Innád savanyú boromat, élnéd nőmmel a sorsomat, anyósom tanítana a dalra, nem írnál ilyet a falra!

Ajaj-jaj!

Egy idősebb úr hazafelé tartott szilveszter éjszaka a forgalmas városi bekötőúton. Erősen be volt rúgva, annyira, hogy még ránéznie se lett volna szabad az autóra, nemhogy vezetnie. A belső sávban poroszkált lassan, hogy ne tűnhessen fel senkinek. Ez a túlzott lassúság lett a veszte, leintették a rendőrök. Elég volt egyetlen pillantás vérben forgó, bamba szeműre, s elő kellett venniük a szondát. Felszólították, hagyja ott a kocsit, és tartson velük a kapitányságra. Már épp vitték volna el, amikor két autó összeütközött a szemközti sávban. Szigorúan ráparancsoltak a részeg úrra, maradjon ott, ahol van, és áttűztek helyszínelni. Emberünk viszont rájött, hogy ez az utolsó esélye, gyorsan elhatározta, hogy lelép. Mikor meggyőződött róla, hogy a rendőrök nem láthatják, kereket oldott. Egyenesen a garázsba vitte az autót, és beszaladt rémült feleségéhez.

- Ha jönnek a zsaruk, mondd, hogy influenzám van, és egész nap itthon voltam. - hadarta. - Ja, meg hogy odabenn alszom az ágyikómban - fejezte be. Félóra múlva megjelent a rendőrség. A feleség kinyitotta az ajtót és előadta, hogy a férje egész nap ágyban volt, most is alszik, mit akarnak.

- Ez esetben, asszonyom – mondta a rendőr -, gondolom nincs kifogása ellene, ha benézünk a garázsba - és már nyújtotta is kezét a kulcsért. Az asszony zavartan odaadta. Amint beléptek, elállt a lélegzete. Ott állt a gyönyörű rendőrautó, villogott a kék fény a tetején.

Csoóri Sándor: Vallomás a városhoz

Mennyi szélsodorta szemét az utcán,
mennyi kiüresedett, kóbor arc
s fojtogató füstcsík a város égboltja alatt!
És mennyi kilúgozott szerelem a falak mögött!
De ha a szenvedély zöldre vált át,
mint átkelőhelyek lámpái kis időre,
meglódnak a visszafogott lombok, az esők,
a magasból csipkefüggönyök havaznak
s a villamos vágányain
végigszáguld valami fényes örület,
sípol és sír, mint a fejhargon sikoltó furulya.

Szeretlek? Nem szeretlek? A naptár
lapjait tépkedem, Város, harminc éve.
Csavargok utcáidon, de nem tudom, hova megyek.
Itt minden közelebb van a kézhez, a testhez,
közelebb a gyönyörhöz s gyilkoláshoz,
a bojlerek sárkánytorkaiból
lángok lövellnek arcomig, mint a mesében
és lent, a kéregalatti szennyecsatornáidban
folyvást zuhog az öröklétű mocsok.
A tiéd vagyok, Város? Vagy csak a foglyod vagyok?

Gyakran elhagylak, megtagadlak és visszasóvárgok oda,
ahol a tüzek úgy fekszenek le most is a földre,
mint kimerült, igás állatok,
s a kertben sündisznó jár, az ősvilág bizalmasa,
de bársonyos mocorgásában egyszer csak
megcsikordul százezer ablakod, vasad
és szép, idegbeteg nőid is fölsikoltanak árván
s én máris ott vagyok velük újra
a fölfelé suhanó, tükrös felvonókban,
a földalatti vonat hajat úsztató huzatában

megsokszorozódva tömérdek pillantásodtól és
örületeimtől. Ha nem te fogadsz magadhoz,
talán csak egy erdő gondolkodik velem s a Holdra könyöklő halál
és a világ nem jön el értem válságos óráiban,
nem üzen, nem vár, nem küld utánam zenét,
amelytől halhatatlanulni tanulok. Fehér
hártyáimon ott remegsz izgatóan,
mint vacogó dobokon a borsószemek. Füst nyel el?
Földrengés? Futó tűzrózsák burjánzása? Ha elárullak is, Város,
veled veszek.

Károlyi Amy: Gyengéd...

Akár ha állatra nézne,
a szeretet oly hirtelen,
a gyöngéd gyöngeség,
amikor megjelen.
A simításra lassan
meginduló kéz,
szeretni olyan könnyű,
szeretni nehéz.
Tudja, hogy terhet vállal,
ólom-nehezét,
mi mindent bír a gyöngéd-
erős szeretet.

Károlyi Amy: Tárgyeset

A szeretet csak van és vár.
Ül lomb-árnyban,
ül fellegekben.
A szeretet csak van és vár,
hogy tárgya legyen,
kit szeressen.

Kukorelly Endre: Ki az, aki

Te, ki az, aki néz.
Sugárzó, sápatag,
vad, elzúgó patak.
Valaki jönne fel
a liften. Egy nehéz,
fehér, vakító zsák.
Én nem veszítlek el,
Nem mozdulok tovább.

Te, ki is az az én.
Mégfog-e valami.
Valamit tartok, és
nincs kedvem tartani,
de úgy ragad belém.
Miért ilyen kevés,
mért lenne jó, ha még,
mért érzem, ha elég.

Emlékek 2017-ből

A tévé előtt ültem, amikor a feleségem megkérdezte:

- Mit nézel?

- A port.

Ezután veszekedni kezdtünk...

A feleségem azt mondta, ad egy támpontot, hogy mit szeretne születésnapjára:

- Legyen vörös, és 3 másodperc alatt érje el 0-ról 100-at!

Ajándékoztam neki egy piros fürdőszobamérleget.

Ezután veszekedni kezdtünk...

A feleségem a tükörben magát nézegetve azt mondta:

- Rettenetesen nézek ki, öreg, kövér és ráncos vagyok. Most tényleg szükségem volna egy bókodra!

Azt mondtam:

- De a látásod nagyon jó.

Ezután veszekedni kezdtünk...

Elkísértem a feleségemet egy osztálytalálkozójára. Egy volt osztálytársa az egyik poharat a másik után ürítette ki, és alaposan berúgott. Megkérdeztem a feleségemet, hogy ismeri-e?

- Persze - felelte. - Együtt jártunk, és amikor vége lett, elkezdett inni, és azóta nem tudta abbahagyni.

- És még mindig ünnepli? - kérdeztem.

Ezután veszekedni kezdtünk...

A Tescóban megkérdeztem a feleségemet, hogy ne vegyünk-e egy láda sört 3000 Ft-ért. Azt mondta, nem, és anélkül, hogy megkérdezett volna, vett valami beauty-krémet 6200 forintért. Mondtam neki, hogy egy láda sör többet segítene abban, hogy szépnek lássam, mint a krém.

Ezután veszekedni kezdtünk...

Néhány napja megkérdeztem a feleségemet, hogy a házassági évfordulónkon hová mehetnénk. Azt felelte:

- Valahová, ahol már rég nem voltam.

Erre a konyhát ajánlottam.

Ezután veszekedni kezdtünk...

Fodor Ákos verseiből: Halotti beszéd

Isten álmai
volnánk? És *ha*: csoda-e,
hogy föl-fölriad?

Egy hipotézis

Páncélunk arra
is jó, hogy a világot
megvédje. Tőlünk.

Axióma

Szabadság az, ha
megválaszthatom: kitől
és mitől függjek.

Tanács

Ne habozz: akit,
amit, amint megláttál:
azonnal hagyd úgy.

Zárójelentés

Aki nem akar
meghalni, még nem biztos,
hogy szeret élni.

Édesség

Mulatok rajtad.
– Ha komolyan vennélek:
megkeserülnénk.

Szertartás

Meggyújtottál, hogy
fényemben táncolj. Árnyad
is fölmutatom.

Egy hipotézis

Lehet mindennél
súlyosabb terhed az, hogy
nem szorulok rád.

VICCOLDAL

Egy notórius munkakerülő, semmirekellő naplopó elpatkol. Doktornő felesége elhamvasztatja, s a hamvakat egy homokórába rakatja. Otthon a homokórát felteszi a szekrénypolcra, és azt mondja:

– Így... És most dolgozni fogsz!

***

Szeretem az extrém sportokat, mert közben rengeteg új barátot ismerek meg: mentősöket, sebészeket, gyógytornászokat és kedves embereket, akik kihívták a mentőket!

****

Ez is egy megoldás:

- Nagyon szeretnék lefogyni. Mit tegyek doktor úr?
- Amint ízlik valami, köpje ki!

*****

A házi orvos megvizsgálja a panaszokkal jelentkező hölgyet, majd azt mondja:
– Felírok egy gyógyszert, ebből vegyen be naponta 3×2 tablettát, és három hónapig nem szabad zongoráznia.

Amikor a beteg elmegy, az asszisztensnő megkérdezi a házi orvost:

- Nem értem doktor úr, mi összefüggés van a betegség és a zongorázás között?
- Semmi, csak a hölgy pont felettem lakik.

*****

- Doktor úr! Ne írja fel nekem azt a nyugtatót, amit eddig szedtem!
- Miért?
- Azért, mert így azokhoz az emberekhez is kedves vagyok, akiket utálok!

*****

Súlyosan sérült embert szállítanak a mentők kórházba. Ott az ügyeletes felveszi a személyi adatait.

- Nő?
- Nem, kérem a lépcsőről estem le.

****

Az orosz újmiliárdos elmegy a fogorvoshoz. A doki megvizsgálja.

- Hiszen önnek vadonatúj, gyönyörű aranyfogai vannak... Mit csináljak velük?
- Hogyhogy mit? Szereljen fel egy riasztót!

***

- Na, hogy érzi magát? – kérdezi az orvos a páciensétől.
- Jaj, nagyon rosszul, doktor úr – feleli a beteg. - Képzelve, már az sem ízlik, amitől eltiltott.

Természetes gyógymód:

- No, hogy van a beteg? Beváltak a piócák?
- Hát elég sok baj volt velük... Az elsőt még hajlandó volt lenyelni, de a többit már meg kellett sütni neki.

***

- Doktor úr! Azt hiszem a férjemnek agyérelmeszesedése van! – panaszojja egy asszony a rendelőben. – Órák hosszat beszélek hozzá, és a végén, amikor rákérdezek kiderül, hogy fogalma sincs, miről van szó.
- Ez nem agyérelmeszesedés, asszonyom! – feleli az orvos. – Ez áldás!

***

A vasút mellett lakott az öreg székely, s egyik este számolja a teheneit. Látja ám, hogy egy hiányzik. Kiokoskodik, hogy csak a vonat üthette el, ezért fel-fogad egy ügyvédet és bepereli a vasúttársaságot.

A tárgyalás előtt megjelenik nála a vasút képviselője, és megegyezést kínál. Kifizetné a vasút a tehén árának felét, az öreg pedig álljon el a pertől. Jobb a békesség. De az öreg köti az ebet a karóhoz, nem hallgat senkire, még a feleségére s a gyerekeire sem. Amikor a saját ügyvédje is ugyanezt tanácsolja neki, lassan megenyhül és eláll a pertől, létrejön az egyezség a vasúttal. Akkor az ügyvédje azt mondja neki: Örülök, bátyám, mert nem nagyon bíztam abban, hogy megnyerjük ezt a pert.

Erre az öreg is azt mondja:

- Hát, tudja, mióta az a tehén hazajött, már én sem!

***

A székely seregben jelenti az őrmester:

- Parancsnok úr, bé vagyunk kerítve!
- Erőst jó- mondja a parancsnok – akkor mindenfelé támadhatunk!

***

Székely bácsi komor arccal vacsorázik az étteremben. Odahívhatja a pincért:

- Mondja, a zenészekről lehet kérni?
- Igen Uram, mi volna a kívánsága, mit játszanak?
- Hát amíg én itt vagyunk, inkább ultit!

***

- Mikor lesz félcipőm, édesanyám?
- Majd ha fél lábad lesz, fiam.
- És addig mit húzzak fel?
- Két vödör vizet fiam, de minél hamarabb!!!

